

REGÉLO.

Pesten vasárnap szeptember 20^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' törött korsó.

(Folytatása.)

Sová'r 's féiénk lelkének félelem 's látvány közötti ingatagsága, a' ház 's pálma közötti ide oda tipegés alatt Irma az alvóhoz néhány léptekkel mindig közelebb ért, mialatt a' kandság is diadalmaslón a' félelmen.

„Mit ő nekem? — az ut csak mellette vezet-el. Alszik vagy éber: hisz én csak mellette megyek-el.“ — Így gondolkodék Manon leánya. De ő nem ment-el mellette, hanem megállt; mert a' bokréta-kötő arczába csak jól kelle pillantani, hogy a' dolog bizonyos legyen. Aztán ő úgy is mélyen aludt, mintha négy hét óta nem hunyta volna álomra szemeit. 'S ki volt? — No de ki is lehetett más, mint a' világ ármányosa, Colin.

Tehát ő volt, ki régi elleneskedésből a' leányt a' korsóval halálíg szomorítá; ki őt Hautmartin urrali boszús bajakba dönté; ő volt, ki a' nő kíváncsiságát virágaival izgatá. Miért? — Ő gyűlölé Irmát. Még most is társaságokbani tevésmódja kérlelhetlenül sérté Irmát. Colin kerülé, hol lehete; 's hol nem lehete, ott is búsitá a' kis jámbort. La Napoule minden némberével barátságosabban, édesebben bánt, mint Irmával. — Gondolja az ember! ő még tánczra sem hívá eddig, pedig Irma szenvedélyes tánczosnő volt.

Most itt fekvék eláruoltan, kelepceében. Irma melljében feléledt a' boszúvágy. Miképp' töltse - ki ezt. — Vevé a' bokrétát, feloldá, 's megvetőleg szórá az ajándékot a' szendergőre. Csak a' papiroskát, mellyen ismét egy sohaj: kedves Irma! ült, rejté keblébe. Kézirata mintájaul akará fenntartani. Irma csintalan volt. Most menni akart. Boszúja még nem vala kielégítve. Egy léptet sem távozhatott, mig Colin csinyjét hason csinynyel nem bünteti. Lerántá tehát Irma saját kalapjáról az ibolyaszín-selyem szalagot, 's halkna gömbölygeté-át az alvónak karjain és a' fán, 's három böttyökkel erősen a' pálmához csatolá. — Ha ébred, mint fog bámulni, 's mint

fogja kinzani a' tudvágy: ki üzheté vele ez ármányt? — Ezt neki eltalálni lehetlen vala. Annál jobb. Jól esett neki.

Azonban Irma még is igen kegyes volt hozzá; merényét bánni kezdé; melljében zivatar küzde, 's ha jól emlékezem, még könnyűcske is szivárga szempilláiba, melylyel a' bűnöst olly szánakozva nézegette. Csendesen ballaga vissza a' granátceszterjék mellett a' szirthez; sokszor visszatekintett. Csendesen a' szirten felballaga, és sokszor pillanta - le a' pálmára, 's azután a' hívó anyához sietett.

A' kalapszalag.

De Colin még azon napon uj ármányokat forralt. 'S mit teve? — Nyilván akará szegény Irmát szégyeníteni. Ah mert nem gondolá-meg, hogy ibolyaszin szalagját egész la Napoule ismeri! — Colin igen is jól ismeré. Kevélyen tekeré-át kalapjén, 's diadaljelként viselé az egész világ szemei előtt. 'S minden ifjú és minden hölgy kiálta: „Irmától való!“ 's minden lány kajánul kiáltá: „a' gonosz!“ 's minden ifjú kajánul: „a' gonosz!“

„Hogyan? Manon anya!“ — kiáltá Manonnál Hautmartin bíró ur olly hangosan, hogy orra csudálatosan viszhangozá — hogyan türi azt ön? hogy arám Colint kalapszalagjával megajándékozza? Itt a' legsürgetőbb időpont, hogy nászunkat üljük, Ha ennek vége van, nekem is lesz jogom szólni.“

„Önök igaza van! — válaszol Manon anya — ha így áll a' dolog, a' menyekzőnek gyorsan meg kell lenni. Ha ennek vége, mindennek vége!“

„De Manon anya! leánya az „igen“-re még mindig vonogatja magát.“

„Gondoskodjék a' nászlakomáról!“

„De ő nem is akar egy nyájas pillantattal üdvözölni, és ha melléje ülök, a' kis bohó eliramlik!“

„Bíró ur, gondoskodjék a' nászlakomáról!“

„'S ha hidegen lenéz?“

„Mi hirtelen rajta ütünk. Elmegyünk Jerome atyához. Hétfőn korán reggel végezze az esketést. Azt nála majd kivivjuk. Én anya vagyok. Ön la Napouleban első előjárói személy. Engedelmeskednie kell. De Irma erről ne tudjon. Hétfőn még korányban egyedül elküldöm Jerome atyához olly feladattal, hogy mit se sejtсен. Akkor a' lelkész szívére szóljon. Mi félóra mulva jövünk. Azután szerényen az oltárhoz. 'S ha ott nem-et rebeg is Irma, mit tesz? az aggastyán nem hallja. De addig csendben legyen ez Irmára, 's egész la Napoulera nézve!“

'S ebben megállapodtak. Irma nem is álmodott az elébe mosolygó szerencséről. Csak Colin ármánya élt eszméletében, ki őt

egész helyben beszéd tárgyává tévé. O mint megbáná szalaggali mérenyét! 's még is szívből megbocsáta a' gonosznak. Irma igen jó volt. Anyjának 's társnéinak mondá: „Colin kalapszalagomat lelé-meg. Én nem adám neki. Most haragra akar vele bujtogatni. Hisz tudjátok, hogy Colin irántami ellenszenvét mindenhol kitünteté, 's mindenhol alkalom után leskelődött engem keserithetni!“

Ah a' szegény gyermek nem tudá, mily fondor tervek fölnek ismét ellene a' gonosz fiú agyában!

A' törött korsó.

Reggel Irma a' korsóval az érhez ment. Még nem vala virág a' romdarabon. De kora is volt még; a' nap még alig merült ki a' tengerből.

Léptek csörögtek. És Colin jött; kezében virágsomó. Irma arcza vér piros lett. Colin rezgő ajka nyilt: „Jó reggelt Irma!“ — de az üdvözléssel a' szív-öszhangzó nem vala; alig nyomható ki ajkain.

„Miért viseled olly nyilván szalagomat, Colin? — szólt Irma, 's korsóját a' szirt-töredékre tévé. — Én nem adám neked.“

„Te nem adád nekem kedves Irma?“ — kérde, 's belső dühtől halvány lön.

Irma hazugságában elpirult, lesülyeszté szerapilláit, és szünet után szóla: „Igen, hisz' én od' adám, de nem hogy mindenkinek szemléül szolgáljon. Add vissza!“

Itt lassan leoldá Colin; bosszúsága olly nagy volt, hogy szemében a' könnyűt, 's melljében a' sohajt el nem fojthatá.

„Kedves Irma, hagyd nekem szalagodat!“ — szólla halkan.

„Nem!“ — volt a' csintalan válasz.

Itt leplezgetett dühe kétségbeesésre változott. Ég felé meredtek szemei; fohászt röpíté-fel, 's azután ridegen tekinté Irmára, ki csendesen 's jámborul álla a' csermelynél lecsüggesztett szemmel 's lefűgő karral.

Colin az ibolyakék szalagot a' virágsomóra göngyölgeté, 's kiálta: „Végy hát mindent!“ — 's olly sulyosan veté a' szirten állott korsóra, hogy az lehömpölyge, 's eltörék. Kárörömmel illant-el.

Az ablak mögött fülelő Manon anya mindent látott, 's hallott. De miután a' korsó eltörék, sem nem hallott, sem nem látott. Szava elállt az elszörnyedés miatt. És mikor erőfeszítéssel tolá ki magát a' szűk ablakon, az iramló gonosztevő után kiáltandó, kirántá az ablakot a' purhás falból, 's az földre zuhanva szétzuzatott.

Annyi szerencsétlenségre akármily nő érzése elállt volna. De Manon hamar felüdült. „Szerencse, hogy pajkosságának szemtanúja valék! — kiálta — bíró elébe idéztetem. A' korsót 's ablakot arany-

jával pótolja Ez dús menyasszonyi hozományul szolgáland neked Irma! — De midőn az átluggatott korsó töredékeit felvevé, — midőn az édent elvesztve látá, jó Ádámot fő nélkül, 's Évát már csak csontjaitól tartatva, a' kigyót sértetlenül diadalmaskodva, a' tigrist éppen, de a' juhocs-kát végrészeig eltűnve, mintha a' tigris nyelte volna el akkor őrzöngve, 's Colin megátkozásában tört ki: „láthatni, a' dobás ördög kezéből jött!”

A' törvényszék.

Manon asszony a' korsót egyik, Irmát másik kézbe véve Hautmartin urhoz ment kilencz óra tájban, melyben törvényszéknél szokott ülni. Itt hangos zokogással adá elő panaszszavait, 's megmutatá az eltörött korsót és az elvesztett édent. Irma keserűn sirt.

A' bíró a' törtt korsót 's könyükben olvadt Irmát megpillantva, olly igazságos haragra gyult Colin ellen, hogy orra ibolyakék lön, mint Irma hires szalagja. Ő a' vádolttat apródja által tüstént maga elébe hozatá.

Colin bús komoran lépdelt-be. Manon anya nagy szónoki tehetséggel ismétlé panaszát bíró, poroszlók, 's irnokok előtt. De Colin mit sem hallott. Irmához lépe susogva: „bocsáss-meg, kedves Irma, mint neked megbocsátok. Eltörém történetből korsódat, de te szivemet töred-el!”

„Mit selypegéstekkel? — kiálta Hautmartin ur birói nagyságban — halljátok vádlástokat, 's védjétek magatokat.”

„Én nem védem magamat; akaratom ellen törtem-el a' korsót!” szólla Colin.

„Én is majdnem úgy hiszem — vága közbe pajzánul Irma — én olly hibás vagyok, mint ő; mert én bujtogatám-fel őt, 's úgy dobá vigyázatlanul felém a' virágcsomót a' szalaggal. Ő nem tehet róla.”

„Ej nézze az ember! — riada bele Manon anya — ez a' leány is védszónoknője akar lenni? Bíró ur szólljon! ő eltöré a' korsót, mit nem tagad, 's én miatta az ablakot; — ha ő kész tagadni, kész vagyok azt neki megmutatni.”

„Minthogy ön Colin mit sem tagadhat — szólla a' bíró — fizessen a' korsóért háromszáz livret; annyit ér, és a'...”

„Nem — szakasztá félbe Colin — annyit nem ér, a' vencei vásáron száz livreért vevém Irmának!”

„Ön vette azt szemtelen uram?” — mormogá a' bíró, 's egész arcza ollyan lön, mint Irma kalapszalagja. Többet nem mondhatta, 's nem akara mondani; mert tartott a' dolog további leleplezgetésétől.

Colin arczain a' harag vonásai tükröződtek a' szemrelobbantás miatt, és szólla: „én a' korsót a' vásárnapi alkonyon szolgálja ál-

tal Irmához küldém. Hisz' ott áll Jacques az ajtó küszöbnél; ő tanúm. Jacques szólj; nem adám neked a' korsót, hogy Manon asszonyhoz vigyed?'

Hautmartin ur közbe akara dörögni; hanem az együgyű öreg szólla, 's tisztes arczvonalmi nem hagyának kétkedni, hogy szavai hason érzet tolmácsai: „„eszméljen csak vissza bíró ur, midőn a' katulyát tőlem átvevé, 's a' bennvalóval Manon asszonyhoz ment. Hisz' a' katulya még ott hever a' papirok közt.““

A' bíró parancsára szegény Jacques a' poroszlók által kivettett, 's Colin ur is kiutasított, míg visszahivatattik.

„Nagyon jól van bíró ur! — mondá Colin — de e' fortélyos utósó legyen Napoule-ban. Én többet tudok annál, mint hogy Manon asszony 's Irma kegyét tulajdonommal akará vadászgatni. Ha ön engem keresne, a' grasse-i tartományi főnöknél lelend-fel.‘ — 'S ezzel ment.

Hautmartin ur a' per miatt zavartt lön, 's rémültében nem tudá, mit tett. Manon fejét rázta. Az egész dolog setét ködlepelben tűnt fel előtte. — „Ki fogja most megfizetni törtt korsómat?““

„Nekem — szólla Irma, 's lángárban usztak arczai — nekem már meg van fizetve.““

Csudálatos végzetek.

Colin még az nap a' grasse-i tartományfőnökhöz lovagolt, 's másnapi korányban tért vissza. Hautmartin ur erre csak kaczagott, magát Manon minden gyanújából kifejté, 's esküvék: orrát leszeletni engedi, ha Colin a' háromszáz livret meg nem fizetendi. Manon anyával Jerome atyához is ment az esketés végett, 's elég lángszavakkal vették az öregbe: hogy Irmának komolyan előterjessze a' kötelességet, 's hogy az anyai akaratnak hódolni hajlitsa. Ezt megigéré a' jámbor ősz, bár az egésznek, mit fülébe riadtak, felét sem érthette.

Irma törött korsóját hálósobájába vivé, 's most kezdé még igazán kedvelni. 's úgy érzé, mintha az éden keblébe vonult volna, miután a' korsón átluggatott.

Mikor a' hétfőregg pirkadni kezdé, Manon anya így szólt leányához: „csinosan öltözködjél, 's vidd Jerome atyához e' myrtus koszorúcskát; egy arának kíváná.‘ — Irma ünnepi öltönyébe tevé magát, sejtés nélkül vevé a' koszorúcskát, 's Jerome atyához vivé.

(Vége következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Takarékpénztári közgyűlés. — A' hazai első takarékpénztár fél-éves közgyűlése folyó szeptember 27-ik napján délelőtti tizedfél órakor fogott Pest vármegye nagy teremében tartatni, melyre minden t. cz. részvényes urak és asszonyságok ezennel meghivatnak.

Budai jótékony nő egyesület. Előzevgyült Erdődy Erzsébet grófnő, könyörülő érzetétől vezéreltetve, a' sinlők intézetét ezer ezüst forinttal ajándékozta-meg a' végett, mi szerint ezen adománya alapítvány gyanánt tekintessék, kamatai pedig időről időre egy elhagyatott nyavalgó ápoltságék. Ehez képest ő nagyméltósága az alapszabályok értelmében az alapítók sorába lépven, közükbe iktattaték; alapítványa 's a' beteg-ágy nevérol neveztetik; ágya fölött neve ragyog, 's az utókornak hála-émlékül 's méltó buzditásul általszállittatik, ezer áldásitól kísérve azon nyomorékoknak, kik jótékonyága gyümölcseiből enyhet nyerhetnek. Pesten 1840 Sept. 18-kán.

Külkey Henrik
egyesületi titoknok.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Eleven világítás. Egy angol utazó Londonba egy tömeg világító bogarakat hozott magával, melyek imént Keletindióban találtattak. A' világosság, melyet elárasztanak, elég erősnek mondatik arra, hogy őket éjjel élő-lámpáknak használhassák. A' londoni állat-történeti társaság meghonosításukról gondoskodik; alakukra hasonlók trücskeinkhez.

Amerikai oroszlán. A' parisi növénykertbe olly állat érkezett, mely az még sohasem dicsekedett, úgy mint egy amerikai oroszlán vagy puma. Ez tekintetlen, hosszúkás; tejes kávé-szine és macska-fajú feje van. Az afrikai oroszlán méltóságából és csendes maga-tartásából a' puma legkisebb nyomot sem mutat; játszani szerető és tévelygő, mint a' leopard.

Madár - éneklés. Már Humboldt Sándor megjegyzi, hogy némely éneklő madarak, névszerint a' kanáriak, egyik églyától a' másikig feltűnő különbséggel bírnak énekükben, ha tetszőleg ugyan azon egy nemhez tartozóknak látszanak is. Hasonlót jegyzett-meg ujabban Dureau de la Molle ur Genuától Carraraig tett útjában, hol ő egy rejtekből a' fekete rigót éneklésében meglesé, 's hangját sokkal szebbnek 's ezen felül más neműnek találá, mint azt hasonféle madaraknál hallotta.

INNEPLÉS.

Douai-i inneplés. Douaiban, francziaországban, nyárutó 31-én egy történeti ünnepély ment véghez. Az egész Jó Fülöp menyegzőjét foglalja magában. Többi közt 16 ökörtől vont kocsii jelent-meg, melyen egy tornyot vivő elefant, ezen pedig azon időbeli öltözetű harszók voltak. Harszjáték vete véget az egésznek.

Rubens innepe Antverpben. Nyárhó 22-ikén jutott köztudomásúl a' Rubens-ünnep programmája Antverpben. Nyárutó 14-ikén, mint az előestén, üdvözlő lövések és harangszó hirdeté a' jövő nap ünnepélyét. 15-ikén elsőben a' kir. tudom. társulatnak ülése volt, mely jutalmat hirdetett a' Rubens fölötti legjobb dicsérő beszédnek; erre következék az ünnepélyes menet

a' Valburg-térre, hol a' szobor lelepleztették. Ugyan e' perczben egy nagy, ujan épült kereskedőhajó ágyú-durrogások közt először vitorlázott-el; szökő kuttak bort feeskendeztek. Estve közönséges kivilágítás és tűzműi mutatvány. 16-ikán nagy templomi menet, az összhangzási társulat ünnepe, falusi tánczvigalom; 17-kén a' virág-társulatnak jutalom-kiosztása, a' Rubens-érdempénz elosztása. Cavalcádok allegorai és nemzeti öltözetben, és a' lakokban, melyek közt vala az óriás családosztól, az összhangzási társulat ünnepe, 's Tell Vilmos társasága. 18-kán Rubens tiszteletére készült album kiállítása. Ez festvény és szobrokbóli gyűjtemény, melyet bel- 's külhoni művészek Rubens emlékének szenteltek, 's az ünnep végezetével a' jelenlevők közt szétosztatik. Népvigasság; hajósjátékok, nagy hangverseny a' színházban. — 19-kén nagy tor, és hangverseny a' színházban. — 20-kán katonai tisztelkedés, falusi ünnepély. — 21-kén éjjel nagy velencei innep a' Schelde folyamon. — 22-kén színjáték. 23-kán virágkiállítás, jutalom-osztások, falusi ünnepély, színházi mutatvány. — 24-kén ünnepélyes bemenet a' városba, pompás isteni szolgálat és Rubens sirja látogatása. Cavalcádok és nép-tánczvigalom. — 25-kén virágkiállítás, nagy katonai tisztelgés, új vasút megnyitása. Minden nyilvános ház a' városban — főleg azok, melyekben egykor Quentin, Messys, Otto-Venius, Forgerms, Teniers és azon férfiak, kik Antverp csinosbulását elősegítették, laktak — diadal-ivek és allegorai boltokkal ékesítve.

KÜLÖNFÉLE.

Gazdag koldús. Lyonban minap bizonyos Chollert nevű férfi koldúsan kaptatott, és elfogatték. A' vizsgálat bebizonyítá, hogy Lyonban és környékén 50,000 franknyi ingatlan jószággal bír.

Ritka készség. Mult héten bizonyos Watson Parisban hangversenyt adott, melyben szájával, kezeivel, és lábaival egyszerre öt műszeren játszott; nevezetesen két harmonikán, két hegedűn, és egy bőgön. A' bőgő vonója jobb lábán vala megerősítve.

A' bakó franczia országban. A' hóhérság franczia országban igen sok vágyakodóra talál egy idő óta, a' nyilvános kivégzések gyűrűlése daczára. Még is számosak az azt elnyerni ohajtók, 's ezenfelül még jó birtokúak is, habár nem tekintetben levő férfiak is. Negyven, bakóságra vágyó közül — mond egy hirlap — a' követek közül hét vala ajánlva, 's ezen hét férfi lön utóbb választó.

A' spanyolnők napjainkban. Egy utazó, ki spanyol országot utóbbi években meglátogatá, mond: a' spanyolnők, mit fájdalommal kell észrevenni, nemzeti fekete öltönyüket 's a' mantillát, hol csak lehet, nélkülözik, és vegyes színű ruhákat öltenek, az ujabbi franczia és angol divatokat utánzóik. A' mantillák teljesen elenyésznek, ha bennök telkészeinkhez 's az egyházba menniök nem kellene; 's attól mi sem védi őket, mint az egyházi rendszerrel összefüggés, melly mindig uralkodó befolyással bírand. A' spanyolnők különben ez új divatú öltönyökben szépségükből sokat vesztenek; sokkal kecsesebbek valának jellemző nemzeti ruházatukban. A' fensőbb rendbeli hölgyek általában nem mind szépek, 's kitünőleg kicsinyek.

Példátlan testesség. Quebec környékén él jelenleg egy 64 éves, Modeste Mailhoit nevű férfi, kinek nehézsége nem kevesebb, mint 619 fontra megy. Nagysága 6 láb és 10 ujni; minden lábszára 3 láb 3 és fél hü-

velknyi. Testessége, és korossága daczára Mailhoit igen élénk; jó étvágyal bir, és egy negyed mértföldnyi utat könnyen megtesz. Négy gyermeke van, kik közül egyik húsz esztendő s 3 mázsát nyomó leánya Canadában van férjnél, és már öt gyermeket szült e' gigas családnak leendő támaszul.

Mennyi szakált veszt - el éltében az ember? Valaki felszámolá, hogy neki, ha 70 évig él, lassanként több mint 18 lábnyi szakála fog beretválás által elvétetni.

Jó leküség jutalma. A' parisi lakatosmester, Chauvin, e' napokban egy pénzváltó-ház sajtóját kiigazítás végett átvette, 's midőn azt szétszedé, 80,000 franknyi bankjegyek hullának-ki belőle. Azonnal a' tulajdonoshoz vivé azokat, de kit sem találván honn, a' jövő napig kelle várakoznia. Más nap reggel átadá a' 80,000 frankot, a' megigazított sajtót, és munkája árjegyzékét, melyet 15 frankra tett. A' ház számvívője megköszöné a' derék ember jólelküségét, és munkájáért 10 frankot nyujta neki, mivel állítása szerint az többet nem érne. — Igy óbresztetik a' becsületesség!

Hirtelenkedés. A' böles melléknevet viselt 10-dik Alfonz Castiliából, arragoniai Violanttal 1248-ban kelt össze, de házassága több évig terméketlen maradt; 's ő sovárgva kívánván fiú örökös, elhatárá Violantól elvátást, és kevés nagyobbi sietséggel, mint az utóbbinak fiatal kora és bölcsességi híre mentegethető, új nő után látott. Választása a' norvégi király Krisztina nevű leányára esett, kinek szépségéről csuda-hírek szárnyaltak. Követséget küldött tehát Norvégiába, mely ott nagy örömmel fogadtatott. — A' hercegnő átadatván 1253-ban szerencsésen Burgosba érkezék. De a' helyett, hogy jövede a' királynak örömet szerzett volna, böles Alfonz halálos zavarba jutott; mert éppen ez idő körül Violanton esalhatlan jelei mutatkoztak az anyai reménynek. — Mit kell vala most Alfonznak tennie, maga sem tudá. Nejét meg nem vetheté a' nélkül, hogy az arragoni királyt legérzékenyebben meg ne sértse, és boszúra ne ingerelje; éppen úgy nem küldheté azt vissza, kit birni óhajtott, a' nélkül, hogy éppen olly érzékeny szemrehányásokat és talán éppen olly megboszulást gerjessen. E' kétése helyzetből nem lehetett másként szabadulni, mint az által, ha a' norvégi hercegnő Alfonz király egyik testvéréhez adatik, ki előbb lelkészi hivatalra volt szánva. De ez összekelés még is csak három év multán történt-meg. Alfonz a' hercegnőt királyi bőkezűséggel kiházasítá: mindazáltal Krisztina házassága nem vala szerencsés; mert kevés idő multán a' rajta elkövetett sérelem meggondolása a' norvégi hercegnőt sirba dönté.

Gyűlölség. Külörszági lapok egy szegyetettet hirdetnek, melyet örömet tulzottnak nyilvánítának, ha az egyesült tartományokban létező fehérrek gyűlölségét a' szinesek ellen, fájdalom! mindent elkövethetőnek nem ismernők. Egy szines férfiú t.i. egy eléggé fehér mulatt-nővel Lipcsében, Dela Vare tartományban kelt össze, 's a' városban azonnal szárnyalt a' hír, hogy a' némbert valódi fehér, 's a' szinest férjeül vevé. Azonnal népesoport tolt a' kikötőbe, a' hajóra siető, honnan a' némbert kihurczolá, testéről átok és szidalmak között a' ruhákat letépte, 's őt lángoknak adá. A' szerencsétlen szörnyű fájdalmak közt mult-ki a' hajósok láttára, kik esendesen szemlélék e' látományt, 's a' gonosz néptömeget nyugodtan engedék szétoszlni.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 612.